

[Aase Olesen]

ejendom, bestemt ikke lejere og bistandsmodtagere. Dertil kommer en enorm omfordeling i samfundet, når man finansierer overførselsindkomster ved hjælp af statsobligationer. Hvem er det, der putter kursgevinsten og renterne i lommen, og hvem er det, der betaler dem? Alt det ved hr. Camre udmærket godt.

Det, der gjorde, at jeg bad om ordet, var, at jeg ville sige til hr. Jes Lunde, at jeg undrer mig over, at hr. Jes Lunde som økonom slet ikke nævner sammenhængen mellem den indkomstpølitik, der er ført, og de næsten 200.000 mennesker, der er kommet i arbejde, plus den sammenhæng, man aldrig nogen sinde nævner, nemlig imellem den førte indkomstpølitik og den begrænsning, det lægger for overførselsindkomsterne. Hr. Jes Lunde ved – ellers ved hans socialpolitiske ordfører det i hvert fald udmærket – at der i dag er snævre grænser for, hvor højt man kan gå f.eks. med bistandshjælp, for at man ikke ligefrem skal straffe folk, når de får arbejde.

Det ved hr. Jes Lunde godt. Hvorfor så stå her og lade, som om det drejer sig om et statskassunderskud på nogle hundrede millioner kroner mere eller mindre? Der er en nøje sammenhæng mellem de her ting, og det er det, S og SF gør en stor fejl ved altid at negligere.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Tiden tillader desværre ikke, at vi her tager en grundig diskussion om indkomstpølitikkens succeser og fiaskoer. Jeg tror, at mange vil erkende i dag, at det er et instrument, der er overspillet, og at man ikke har fået nær de virkninger, man forventede, f.eks. på betalingsbalancen, af en afdæmpet lønudvikling, bl.a. fordi de selvstændiges store overskud i øjeblikket ikke sættes i investeringer, men i privatforbrug.

Det, der kalder mig herop, er såmænd bare et ganske spagfærdigt spørgsmål til Det Radikale Venstre. Partiet har et principprogram, hvori der står, at partiet vil arbejde for lighed blandt Jordens mennesker ved fordeling af goder og byrder, for at sikre de svages rettigheder og deres muligheder for medvirken i samfundet og for, at der sker en udligning af forskellen i indkomster. Er det det, Det Radikale Venstre føler der er sket i de

sidste 4 år? Er det en udligning af indkomsterne? Er det sådan, at de arbejdsløse har fået forbedret deres vilkår? Eller er det sådan, at deres realindkomst er faldet med 17 pct. fra 1982 til 1986, bare for at tage et eksempel? Det sidste er vist rimeligt fastslået og anerkendt her i salen.

Jeg tror ikke, Det Radikale Venstre kan sige, at det på det punkt overhovedet har fået bevæget tingene i retning af det, dets principprogram antyder at det burde arbejde for.

Formanden:

Jeg har endnu tre indtegnet til korte bemærkninger, så nærmer vi os afslutningen i denne omgang.

(Kort bemærkning).

Arne Bjerregaard (KRF):

Nu har fru Aase Olesen fremført en del af det, jeg ville sige, så jeg vil nøjes med at spørge hr. Camre, om han mener, at socialindkomsten f.eks. ved beregning af børnetilskud blev det rigtige instrument, så det blev det socialt rigtige. Jeg kan da oplyse, at der har været nogle med indtægter på over den halve million kroner, der har fået det fulde børnetilskud, mens der har været nogle, der har haft mindre end det halve, men som ikke fik det. Så kan man spørge, om det var den rigtige måde at fordele disse tilskud på, og om hr. Camre mente, det var den bedste måde. Han sagde jo, at vi gjorde det på en socialt bedre måde, men jeg forstår ikke et suk af, at det var en bedre måde.

I øvrigt skal jeg ikke klandre Socialdemokratiet for den politik, det førte. Nå ja, vi var flere, der var med til den politik. Hvorfor skulle vi så klandre dem for den politik? Det ønsker jeg ikke. Jeg ønsker bare svar på det spørgsmål, om hr. Camre virkelig mener, at socialindkomsten var den socialt rigtige måde at fordele på.

(Kort bemærkning).

Bilgrav-Nielsen (RV):

Jeg vil godt føje en ting til det, jeg før sagde om de reduktioner, vi har været med til at gennemføre under socialdemokratiske regeringer.

Så vidt jeg husker, var noget af det sidste, den socialdemokratiske regering i 1982 præ-